ఆమె

- సి.ఎస్. చంద్రశేఖర్

ఎవరో తలుపు తట్టిన శబ్దమైతే పుస్తకం చదువుకుంటున్న నేను తలెత్తి గోడ గడియారం వైపు చూసాను. పదకొండు చూపిస్తోంది. 'ఈ సమయంలో ఎవరొస్తారబ్బా? అనుకుంటూ లేచి వెళ్లి తలుపు తీసాను.

ఎదురుగా ఓ అమ్మాయి నిలబడి వుంది. పాతికేళ్లలోపు వుంటుంది ఆమె వయసు. చాలా అందంగా వుంది. ఆమె కట్టుకున్న నల్లటి చుక్కలున్న తెల్లని కాటన్ చీరకు ఆమెవల్ల అందం వచ్చింది. ఆమె ధరించిన నల్లరంగు రవిక ఆమె మేని తెల్లదనాన్ని మరింత స్పష్టంగా చూపిస్తోంది.

ఆమె చనువుగా లోపలికొచ్చి కుర్చీలో కూర్చుంది.

నేను ఆమె చర్యకు ఆశ్చర్యపోతూ ఏం చేయాలో తోచక నిలబడి వుంటే "కూర్చోండి" అంటూ మంచం చూపింది తను హోస్ట్ అయినట్లు, నేను గెస్ట్ అయినట్లు.

నా మెతకదనాన్ని నాలో నేనే తిట్టుకుంటూ మంచంపై కూర్చున్నాను.

"నేనెవరో మీకు తెలియదుకదూ" అంది.

అవునన్నట్లు తల నిలువుగా ఊపాను.

"మీరు మాత్రం నాకు బాగా తెలుసు."

ఎలా తెలుసన్నట్లు ఆశ్చర్యంగా చూసాను ఆమెవైపు.

"మీరు రోజా ఆఫీసుకు మా ఇంటి మీదుగా వెళ్తుంటారు."

'అలాగా' అన్నట్లు చూసి "ఇంతకూ ఈ వేళప్పుడు వచ్చారేం? మా ఆఫీసులో పనేదైనా వుందా?" అని అడిగాను.

"అబ్బే ... అలాంటిదేం లేదు. నాకు అర్జంటుగా ఐదువందలు కావాలి. మళ్లీ వీలైనంత త్వరలో మీకిచ్చేస్తాను" అంది.

నాకు ఒళ్ళు మండింది. మామధ్య ఏం చనువుందని అంత డబ్బు అప్పుగా అడుగుతోంది? నేను ఆమెను చూడడం, మాట్లాడడం ఇదే మొదటిసారి. మొదటి పరిచయంలోనే అప్పు అడిగే ఈమెను ఎలా అర్థం చేసుకోవాలో అర్థం కాలేదు.

ఆమె నా మొహం చూసి నా మనసులోని భావాలు చదివినట్లుంది.

"మీకు ఇష్టం లేకపోతే వద్దు. ఆ అయిదువందలు మళ్లీ రాదు అనే అనుమానం మీకుంటే చెప్పండి. ఈ రాత్రంతా మీతోనే ఉండిపోయి మీ రుణం తీర్చుకుంటాను."

మళ్లీ ఆశ్చర్యంగా చూసాను ఆమెవైపు. ఆమె మొహంలో వేళాకోళం లేదు. సీరియస్‌నెస్ ఉంది. ఆమెను నఖశిఖపర్యంతం పరిశీలించాను. అందమైన రూపమే కాదు, ఆకర్షణీయమైన శరీర సౌష్టవం కూడా ఆమెకుంది.

నేను బ్రహ్మచారిని. ఆడదాని స్పర్శకోసం తపించడం లేదు కానీ కోరుకుంటున్నవాడ్నే మగాడిని కాబట్టి. వయసు ముప్పై ఏళ్ళు దాటుతున్నా పెళ్లి చేసుకోకపోవడానికి కారణం పెళ్లంటే ఆసక్తి లేక కాదు.

నా పెళ్లికోసం తపించేవాళ్లూ, ప్రయత్నించి సంబంధం కుదిర్చేవాళ్లూ ఎవరూ లేక. అనాథ శరణాలయంలో పెరిగాను. చదువు పూర్తయ్యాక ఉద్యోగం తెచ్చుకుని ఒంటరి జీవితం గడుపుతున్నాను. అయితే ఓ ఆడపిల్ల అలా సిగ్గువిడిచి మాట్లాడం జీర్ణించుకోలేకపోతున్నాను.

"నేను మీకు నచ్చలేదా?" అని అడిగింది నా మౌనం చూసి.

"ఎందుకు నచ్చలేదు. బాగా నచ్చారు."

"మరైతే ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు?"

"మీరు ఇలా సిగ్గు విడిచి మాట్లాడడానికి కారణం ఏమై వుంటుందా అని ఆలోచిస్తున్నాను."

ఆమె దెబ్బ తిన్నట్లు చూసింది. క్షణాల్లో ఆమె కళ్లనిండా నీళ్ళు నిండాయి.

"కారణం ఏమై వుంటుందో మీరు ఊహించగలరా?" దాదాపు ఏడుస్తూ అందామె.

ఊహించలేనట్లు తలూపాను.

"ఆకలి... నేను భోజనం చేసి రెండురోజులవుతోంది" అంటూ మొహాన్ని చేతులతో కప్పుకుని భోరున ఏడవసాగింది.

నా మనసు కలచి వేసినట్లయింది. ఆమెవైపు జాలిగా చూసి ప్రక్క గదిలోకి వెళ్లాను. అల్మైరాలో వున్న బ్రెడ్, బిస్కెట్ ప్యాకెట్, రెండు అరటిపళ్లు తీసుకుని ఆమె చేతిలో పెట్టి "తినండి" అన్నాను.

ఆమె తినలేదు. చాలాసేపు అలాగే ఏడుస్తూ ఉండిపోయింది. తరువాత లేచి నిలబడి "వస్తాను. చాలా థాంక్స్" అంది.

"తినలేదేం?"

"నాతోపాటు ఆకలిని పంచుకుంటున్న మా అమ్మ, తమ్ముడు, చెల్లి ఇంట్లో ఉన్నారు. ఇవి వాళ్లతో కలసి పంచుకుంటాను" అంటూ గుమ్మం వైపు నడిచింది.

ఆమె నా గదికి ఎందుకు వచ్చిందో అప్పుడు గుర్తుకొచ్చి "ఆగండి మీరు డబ్బు అడిగారు" అన్నాను.

"వద్దండీ. నాకు సిగ్గూ లజ్జా ఉన్నాయి."

"నన్ను మన్నించండి. అనాథ శరణాలయంలో పెరిగిన నేను అక్కడ మాకు చిన్నప్పటినుంచీ నేర్పిన సూక్తులన్నీ మెదడులోనే కాక మనసులోకి కూడా ఎక్కించుకున్నవాడ్ని. మీరు అలా మాట్లాడడం నాకు కోపాన్ని తెప్పించింది. కారణం చెప్పాక మిమ్మల్ని అర్థం చేసుకున్నాను. ఆకలి ఎంత బాధాకరమో నాకూ తెలుసు. ఉండండి" అంటూ లోపలికి వెళ్లి ఐదువందలు తీసుకొచ్చి ఆమె చేతిలో పెట్టాను.

"థాంక్సండీ. మీ డబ్బు ఎంత త్వరగా వీలైతే అంత త్వరగా ఇచ్చేస్తాను"

"అలాగే కానివ్వండి."

ఆమె వెళ్లిపోయింది. కుర్చీలో కూర్చుని పుస్తకం చేతిలోకి తీసుకున్నాను. మనసు చదువుపై లగ్నం కాలేదు. లైట్ ఆఫ్ చేసి పడుకున్నాను. ఆమె గురించే ఆలోచిస్తూ నిద్రలోకి జారుకున్నాను.

★★★

రెండురోజుల తరువాత ఓ ఉదయం నా గదికి వచ్చింది ఆమె. ఆ రోజు రాత్రి ఆమెలో కనిపించిన నీరసం, బడలిక ఈ రోజు కన్పించలేదు నాకు. చాలా ఉత్సాహంగా ఉంది. ఆ ఉత్సాహంవల్ల ఆమె మరింత అందంగా కనబడుతోంది.

"మీవల్ల మా ఆకలి తీరింది. రెండుపూటలూ కడుపునిండా తినగలుగుతున్నాం. మీ మేలు ఈ జన్మలో మరచిపోలేను" అంది.

"అదేం పెద్ద సహాయంలెండి. ఇంతకూ మీరెక్క డుంటున్నారు? మీ నాన్నగారేం చేస్తారు?" అని అడిగాను.

"మీ వీధిలోనే మేముంటున్నాం. మా నాన్న ఓ ప్రైవేటు కంపెనీలో వాచ్‌మెన్‌గా పని చేసేవారు. తన సంపాదన మొత్తం తాగుడుకే తగలబెట్టేవారు. అందమైన మా అమ్మ ఆయనవల్ల బాధలు పడీపడీ అస్థిపంజరంలా తయారైంది. పిల్లలు ఏం చదువు తున్నారో, ఏం తింటున్నారో, ఏం కప్పుకుంటు న్నారో ఆయన ఏనాడూ పట్టించుకోలేదు. మా అమ్మ మా నాన్న పని చేసే కంపెనీవాళ్ల సాయంతో ఆయన పేర అన్ని లోన్లూ తీసుకుని ఆయనకు తక్కువ జీతం వచ్చేలా చేసి ఆ మొత్తం దాచుకుని మమ్మల్ని సాకింది, చదివించింది. అదీ చాలక తను నాలుగిళ్లల్లో వంటలు చేసి సంపాదించేది. నేను ఇంటర్‌వరకు చదివాను. అమ్మ ఇక నన్ను చదివించలేనంది.

ఉద్యోగం కోసం ప్రయత్నిస్తే నా క్వాలిఫికేషన్‌కి ఏ ఉద్యోగం దొరకలేదు. కాన్వెంట్‌లో టీచర్ ఉద్యోగానికి ప్రయత్నించినా డిగ్రీ అడుగుతు న్నారు. అప్పటికీ నా బాధలు చెప్పుకుని రెండు చోట్ల ఉద్యోగం తెచ్చుకున్నా మా నాన్న తాగి నాకోసం స్కూలుకు రావడం, మా ప్రిన్సిపాల్‌ని, తోటి టీచర్లను అప్పు అడగడం చూసి నాకు ఉద్వాసన చెప్పారు.

వారంరోజుల క్రితం మా నాన్న గుండెపోటుతో చనిపోయారు. కంపెనీవాళ్ళు ఆయనకు రావాల్సి నవి ఇంకా సెటిల్ చేయలేదు. వస్తుందని కూడా ఆశించడంలేదు. ఎందుకంటే ఆయన పేర చాలా లోన్లు తీసుకున్నాం కనుక. మా నాన్న పోయాక అమ్మ పనికి వెళ్లడం మానేసింది. ఇంట్లో చిల్లిగవ్వ లేదు. ఎవరిని అడగాలో తోచలేదు. రెండురోజులు నీళ్లు తాగి గడిపాం. ఇంతలో రోజా కనిపించే మీరు గుర్తొచ్చారు. ఎందుకనో మీరు మంచివారనీ, దయగలవారని నాకు తోచింది. అందుకే మీ దగ్గరకు వచ్చాను. నా నమ్మకం వమ్ముకా లేదు."

ఆమె కథ విన్నాక ఆమెపట్ల జాలి మరింత కలి గింది నాకు.

"ఇంత చిన్న వయసులో మీకు ఇన్ని కష్టాలు రావడం దురదృష్టం. సాటి మనిషిగా నాకు వీలై నంత సహాయం నేను తప్పకుండా చేస్తాను. నా ఫ్రెండ్ రఘునాథ్ లిటిల్‌స్టార్స్ పేరుతో ఓ స్కూలు నడుపుతున్నాడు. అతను చాలా మంచివాడు. మీకు అతని స్కూల్లో ఉద్యోగం కోసం ప్రయత్ని స్తాను" అన్నాను.

"ఆ పని చేసారంటే మీ మేలు ఈ జన్మలో మరచిపోలేను" అంటూ లేచి చేతులు జోడించింది.

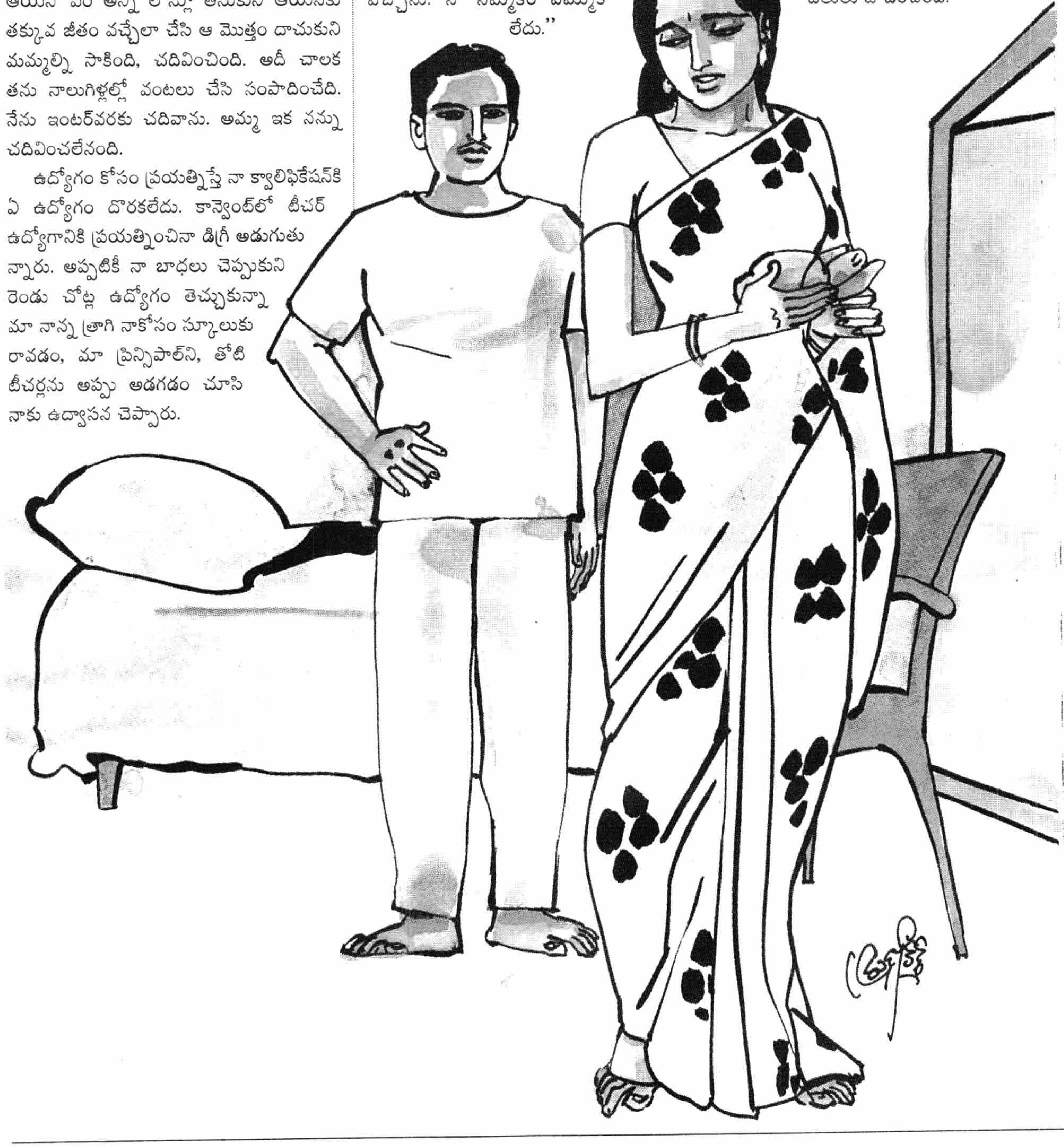

"మీ పేరు చెప్పలేదు"

"కళ"

ఆమె మీద ఎంతో మంచి అభిప్రాయం కలిగింది నాకు. ఆ అభిప్రాయం ఆ రోజు సాయంత్రంవరకూ ఉంది.

***

ఆ రోజు సాయంత్రం ఏం తోచక మా వీధిలోనే వుంటున్న మా కొలీగ్ అరుణ్ ఇంటికి వెళ్లాను.

అరుణ్ అతని ఫ్రెండ్స్‌తో కార్డ్స్ ఆడుతున్నాడు. వాళ్లమధ్య వైన్ బాటిల్స్, గ్లాసులు, పకోడీలు, టేప్‌లో అసభ్యమైన పాటలు. ఆ వాతావరణం నాకు జుగుప్స కలిగించింది.

"నువ్వూ ఓ చేయి వేస్తావా?" అరుణ్ అడిగాడు నన్ను.

"సరదాకైతే ఆడతాను. మీరు డబ్బులు పెట్టి ఆడుతున్నారుకదా" అన్నాను.

"అవును" అంటూ నవ్వి "ఫ్రెండ్స్... ఇతను మా కొలీగ్ సిద్దార్థ. పేరుకు తగ్గట్టే బుద్ధిమంతుడు" అంటూ అక్కడున్నవారికి నన్ను పరిచయం చేసాడు.

"హాయ్" అంటూ పలకరింపుగా నవ్వారు అందరూ.

కొంతసేపు ఆట చూస్తూ కూర్చున్నాను.

అరుణ్ ఫ్రెండ్ ఒకతను "అరుణ్! ఆట వుంది, పాట వుంది, మందు వుంది, విందు ఉంది. పొందు కూడా వుంటే ఎంతో బాగుండేది" అన్నాడు.

"అది కూడా అరేంజ్ చేసేవాడిని. కానీ ఆ అమ్మాయి అడ్రస్ తెలియదు నాకు" అన్నాడు అరుణ్.

"ఏ అమ్మాయి?"

"మీకు చెప్పలేదు కదూ. వారంరోజుల క్రితం ఓ ఆదివారం రాత్రి ఒక అమ్మాయి వచ్చింది మా ఇంటికి. ఎంతో అందంగా ఉంది. తనకు ఐదువందలు అర్జంటుగా కావాలనీ, బదులుగా రాత్రంతా నాతో ఉంటానని చెప్పింది. నా భార్య పుట్టింటికి పోవడంతో నేను అయిదువందలు ఆనందంగా ఇచ్చాను. మరుసటిరోజు ఉదయం ఐదుగంటలవరకు నాతో ఉండి ఆనందాన్ని ఇచ్చింది. కోరితే మళ్లీ కూడా వస్తానంది."

అరుణ్ మాటలు విని షాకయ్యాను. ఆ అమ్మాయి ఎలా వుంటుందని అరుణ్‌ని అడిగాను.

అతను చెప్పాడు. సందేహంలేదు.

ఆ అమ్మాయి కళ. మనసునిండా బాధ, నిరుత్సాహం కమ్ముకోగా వాళ్ల దగ్గర సెలవు తీసుకుని ఇంటిదారి పట్టాను.

***

తర్వాత ఒకరోజు ఆఫీసుకు వెళ్తుంటే దారిలో కళ కనిపించింది. తన ఉద్యోగం గురించి అడిగింది.

ఆఫీసు పనులతో బిజీగా ఉన్నాననీ, వీలు చూసుకుని చెప్తాననీ అన్నాను. ఆమెపట్ల ఏర్పడిన అసహ్యంవల్ల ఆమెతో మాట్లాడాలని, సహాయం చేయాలనిపించలేదు.

వారంరోజుల తరువాత ఆమె మళ్లీ కనిపించింది. తనకు లిటిల్‌స్టార్స్ స్కూల్లో ఉద్యోగం దొరికిందని చెప్పింది.

నాకు కృతజ్ఞతలు కూడా చెప్పింది. అది కృతజ్ఞతో లేక ఎత్తిపొడుపో...నాకు అర్థం కాలేదు.

నేను రఘునాథ్‌తో మాట్లాడలేదు కనుక అది ఎత్తిపొడుపే అనుకున్నాను. మళ్లీ రఘునాథ్ దగ్గర నా పేరు ప్రస్తావించి వుంటుంది కనుక కృతజ్ఞతే అయి వుంటుంది అనుకున్నాను.

***

పదిరోజుల తరువాత రఘునాథ్ స్కూలుకెళ్లాను. నేను వెళ్లేసరికి అతను కళతో మాట్లాడుతున్నాడు.

నన్ను చూడగానే "హాయ్ సిద్దార్థ్. ఏమిటి ఇంత దయ కలిగింది మామీద" అన్నాడు.

నేను కళను గమనించనట్లే రఘునాథ్‌తో చేతులు కలిపి కూర్చున్నాను. ఆమె నావైపే చూస్తూ కొన్ని క్షణాలు నిలబడి తరువాత వెళ్లిపోయింది.

"ఎవరీ అమ్మాయి? ఇదివరకు చూసినట్లులేదు మీ స్కూల్లో" అన్నాను ఆమె వెళ్తున్న వైపే చూస్తూ.

'అదేమిటి... నీవేగా పంపింది. ఆమె నీకు తెలియదా?' అంటాడనుకున్నాను. కానీ అతను అలా అనలేదు.

"కళ అని ఈమధ్యే చేరింది. మంచి అమ్మాయి. ఇంగ్లీష్ టీచ్ చేస్తుంది."

"ఇంగ్లీషా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాను.

బాటిల్‌లో సందేశం

పసిఫిక్ మహా సముద్రంలో కోస్టారికా రేవుకి దగ్గర్లో చేపలు పట్టేవాడొకడు ఓ బాటిల్‌ని పట్టుకుని అధికారులకి అప్పగిస్తే దాంట్లో ఒక సందేశం కనిపించిందిట. ఈక్వెడార్‌కి చెందిన 48మంది, పెరూకి చెందిన 40మంది వాళ్ళ దేశాల నుంచి పడవల్లో పారిపోతూ కోకోస్ దీవిని చేరుకున్నారట. వాళ్లని ధనికదేశాలకి చేరుస్తామని మాట ఇచ్చి బయల్దేరదీసిన స్మగ్లర్స్ అర్థంతరంగా విడిచిపెట్టి పోవడంతో ప్రాణాలు అరచేత పట్టుకుని ఆ నిర్జన ద్వీపంలో తొమ్మిదిరోజులు గడిపారుట. చివరి ఆశతో ఆ బాటిల్‌లో మెసేజ్ పంపితే అది కోస్టారికా ద్వీపానికి చేరింది. ఆ 88మందిలో 18మంది ఆడవాళ్ళు కూడా ఉన్నారు. ఆ ఫిషర్‌మన్ ధర్మమా అని వాళ్ళు బ్రతికి బయటపడ్డారు.

లాలూ పబ్లిసిటీ

ముంబైలోని స్వీడిజ్ కార్పొరేషన్ వారు రైల్వేమంత్రి లాలూప్రసాద్ యాదవ్ బొమ్మని బేబీ ముఖంతో తయారుచేసి 144రూపాయలకి బొమ్మ చొప్పున అమ్మేలా పాట్నాలోని షాపుల్లో అమ్మకానికి పెట్టారుట. రాబోయే ఎలక్షన్లలో పబ్లిసిటీకి పనికి వస్తుందని లాలూప్రసాద్ ఈ అమ్మకాన్ని ప్రోత్సహించాడట. అయితే ఎంత ఖరీదైనా బార్బీడాల్స్‌ని కొనడానికి ఇష్టపడే పిల్లలు 'లాలూ బొమ్మలు మాకొద్దు' అంటున్నారు.

-తటవర్తి

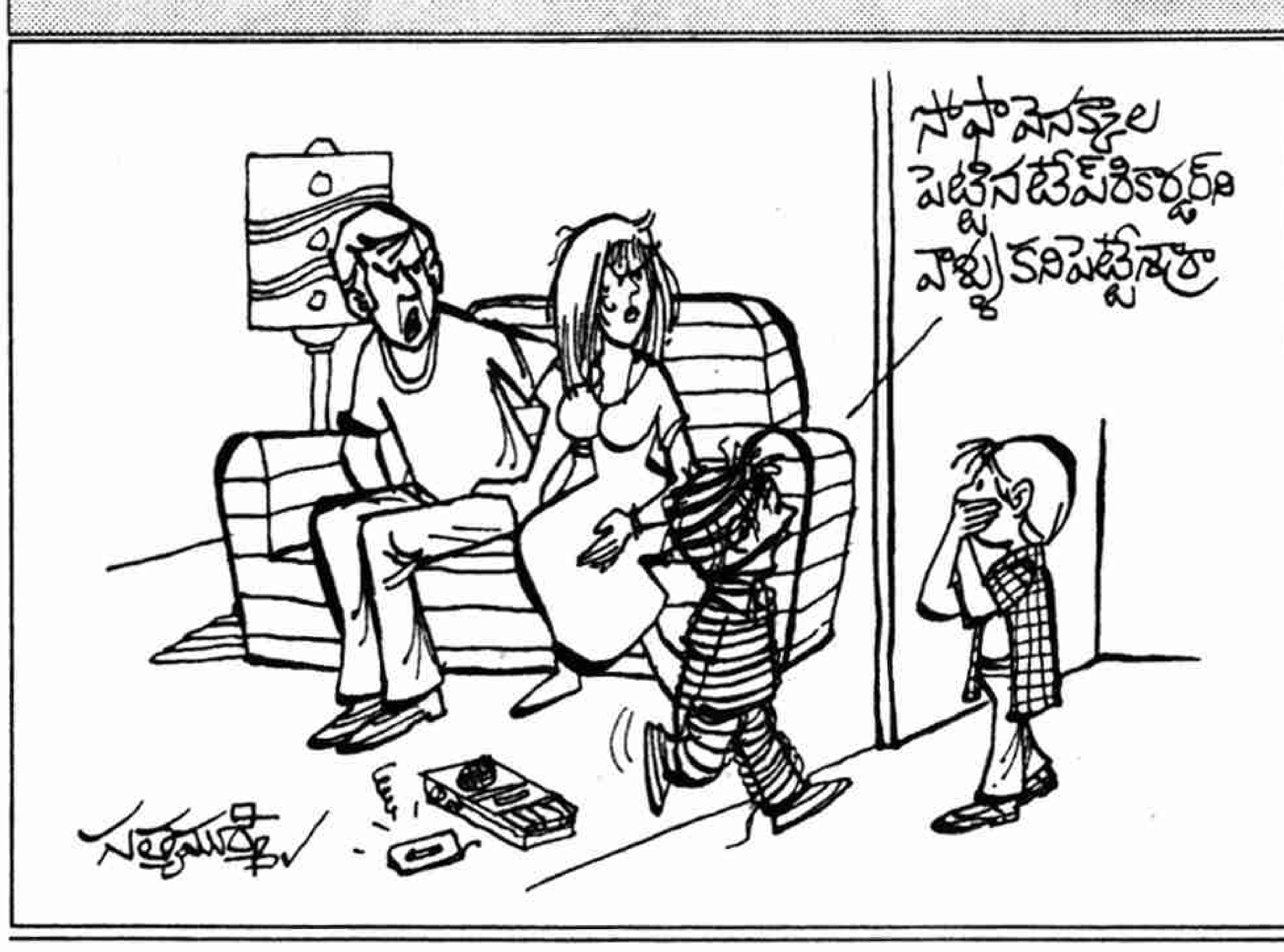

"అవును. ఆమెను మొదటిసారి చూసినప్పుడు నాకూ అలా అనిపించ లేదు. ఆమె టీచింగ్ చూసాక ఎంతో తృప్తి చెందాను. సాయంత్రాల్లో స్పోకెన్ ఇంగ్లీషు క్లాసెస్ కూడా తీసుకుంటుంది.''

ఆమె మా ఇంటికి వచ్చినప్పుడు ఒక్క వాక్యం కూడా ఇంగ్లీషులో మాట్లా డలేదన్న విషయం గుర్తొచ్చింది నాకు.

మామూలుగా ఒక కొత్త వ్యక్తి దగ్గర మంచి ఇంప్రెషన్ తెచ్చుకోవడానికి తనకు తెలిసిన ఇంగ్లీషు పరిజ్ఞానాన్ని ప్రదర్శిస్తుంటారు చాలామంది. ఆమె అలా చేయకపోవడం నన్ను ఆశ్చర్యపరిచింది.

'ఆమెకు ఇంగ్లీషులో ఇంత నాలెడ్జి ఎలా వచ్చిందని అడిగాను. జవాబుగా చిన్న కథలాంటి నిజం చెప్పింది. వాళ్ల ప్రక్కింటమ్మాయి చిన్నప్పుడు ఈమెతో కలసి ఆడుకునేదిట. హైస్కూలుకు రాగానే ఆ అమ్మాయి కొడైకెనాల్ లోని ఓ స్కూల్లో చేరిందిట. సెలవుల్లో ఇంటికి వచ్చినా కళతో ఎక్కువగా మాట్లాడేదికాదు. కళ మాట్లాడినా తను ఇంగ్లీషులోనే బదులివ్వడం, తన ఇతర డబ్బున్న స్నేహితురాళ్లతో ఇంగ్లీషులో మాట్లాడుతూ, అలా మాట్లాడలేని కళను చులకనగా చూసేదట. అందువలన ఎలాగైనా ఇంగ్లీషు నేర్చుకోవాలనే పట్టుదల వచ్చిందిట. రోజూ హిందూ పేపర్ కొనేదట. లైబ్రరీకెళ్లి కథల పుస్త కాలు ఇంటికి తెచ్చుకుని చదివేదట. తల్లిని పోరి ఓ డిక్షనరీ కొనుక్కుని కొత్త పదాలకు అర్థాలు వెతికేదట. వస్తున్న రోజుల్లు ఎన్నో ఉన్నా హిందూ పేపర్ కొనని రోజు మాత్రం లేదట. అలా కష్టపడి ఇంగ్లీషులో ప్రావీణ్యం తెచ్చుకుం దిట. ఆక్స్‌ఫర్డ్ డిక్షనరీలోని ముప్పాతిక భాగం పదాలకు అర్థాలు తెలుసట ఆమెకు.''

ఆమెలో ఒక భాషను నేర్చుకోవాలన్న పట్టుదలను, కృషితో సాధించిన వైనాన్ని మెచ్చుకోకుండా ఉండలేకపోయాను.

"ఇంతకూ ఆమెని ఎవరు రికమెండ్ చేసి పంపారు నీ దగ్గరకు'' అని అడి గాను.

"ఎవరూ పంపలేదు. తనే వచ్చి అడిగింది. తన ఇంటి పరిస్థితులు వివరిం చింది. జాలేసి ఉద్యోగం ఇచ్చాను. నా అంచనాకు మించి పని చేస్తోంది. ప్రవ ర్తన కూడా చాలా డీసెంట్‌గా ఉంది. మామూలుగా కొత్తగా చేరినవాళ్లకు రెండువేలకు మించి ఇవ్వను నేను. కానీ ఈమెకు మూడువేలు ఇవ్వాలనుకుం టున్నాను'' అన్నాను.

'ఫర్వాలేదు. ఆ జీతంతో ఆమె కుటుంబం హాయిగా కాకపోయినా ఆకలికి అలమటించకుండా బ్రతకవచ్చు' అనుకున్నాను.

తరువాత రఘునాథ్ దగ్గర సెలవు తీసుకుని బయటకు వచ్చాను. ఆమె అంటే కోపం కొంత తగ్గి ఇష్టం పెరిగింది నాలో.

ముఖ్యంగా ఆమె నా పేరు వాడుకోకుండా ఉద్యోగం తెచ్చుకోవడం ఆమెపై గౌరవాన్ని పెంచింది.

***

ఆరునెలలు గడిచిపోయాయి.

కళను అప్పుడప్పుడు వీధిలో చూసేవాడ్ని. ఆమెను చూడగానే మన సులో ఏదో ఒకరకమైన అలజడి కలిగేది. వారంరోజులు ఆమె కనబడకపోతే మనసంతా దిగులుగా అనిపించేది. స్కూలుకెళ్లి ఆమెను చూద్దామని అనిపిం చినా మళ్లీ రఘునాథ్ ఏమనుకుంటాడోనని ఆ ఆలోచన విరమించుకునే వాడ్ని.

రాత్రిళ్ళు నిద్ర పట్టేదికాదు.

ఆమె గురించే ఆలోచించేవాడ్ని. నాకంటూ ఎవరూలేని నేను ఆమెకు సర్వస్వం కావాలని అనుకుంటున్నాను.

ఆమె అందం, సంస్కారం, వ్యక్తిత్వం నాకెంతో నచ్చింది. ఆమె చూపుల్లో కూడా నాపట్ల ఆరాధనాభావం కనబడింది నాకు.

అయితే అరుణ్ మాటలు నా చెవుల్లో మార్మోగుతూనే వున్నాయి. ఏదో ఒకరోజు ఆమెనే అడిగేయాలి.

ఆమె నిజం చెబుతుందన్న నమ్మకం నాకుంది. ఆ రోజు కోసం ఎదురు చూస్తున్న నాకు మళ్లీ ఆమె క్యారెక్టర్ గురించి అనుమానం కలిగించే విషయం ఒకటి నా దృష్టికి వచ్చింది.

ఈమధ్య కళ నాకు స్కూటీపై ఎదురొస్తోంది. ఎక్కడిది ఈమెకు ఇంత డబ్బు? అరుణ్‌లాంటి వాళ్లు ఇచ్చిందా? రఘునాథ్ కూడా ఈమె ట్రాప్‌లో పడ్డాడా?

రఘునాథ్ మంచివాడే. కానీ ఎంతవారలైనా కాంతాదాసులేకదా... మన సులో ఎన్నో అనుమానాలు.

ఒకరోజు రఘునాథ్ స్కూలుకెళ్లాను.

ఆ మాటా ఈ మాటా మాట్లాడి "ఎలా వుంది మీ కొత్త ఇంగ్లీషు టీచర్'' అని అడిగాను.

అన్నీ నేర్చిన భామ

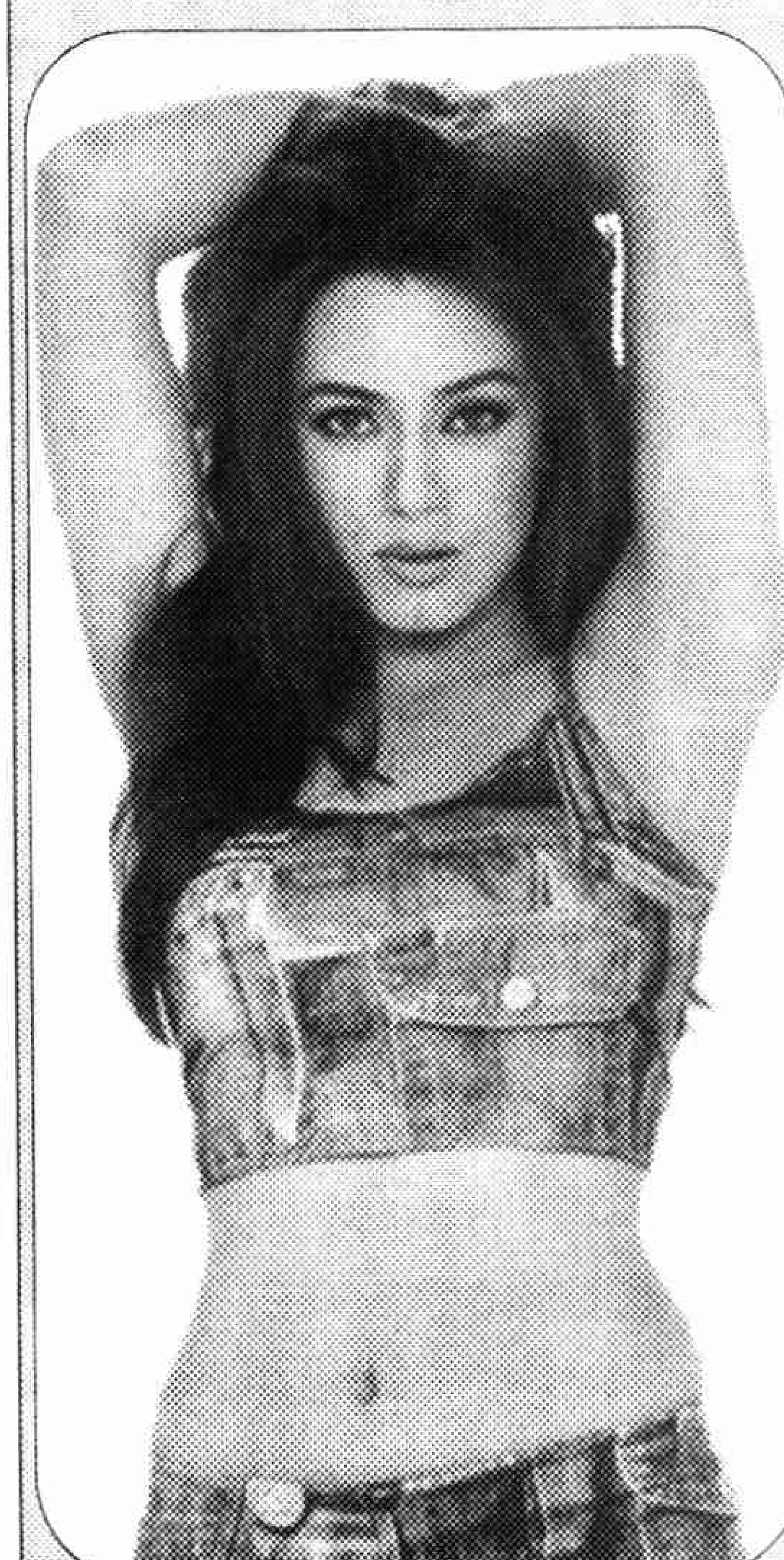

ఎప్పుడూ రూమర్లంటే ఎవ రికైనా చికాకు పుడుతుంది. అందాలతార మహిమాచౌదరి కూడా అలాగే అంటోంది. మొన్నమొన్నటి వరకూ యాడ్స్‌లో బిజీగా ఉన్న ఈ భామ ఇప్పుడు కొత్త సినిమా ఛాన్స్‌లు చేజిక్కించుకుని జనం ముందుకి రావాలనుకుం టోంది. 'కెరీర్‌లో అప్పుడ ప్పుడు స్తబ్దత నెలకొంటుంది. అంతమాత్రాన నా కెరీర్‌కి ఏదో అయిందని బాధపడడం ఏంటి?' అంటోంది. 'కెరీర్‌లో మనపని మనం చేసుకుంటూ పోవాలి. అంతేగానీ రూమర్లగు రించి పట్టించుకుంటే మనసు పాడవుతుంది' అంటోంది మహిమా. బాలీవుడ్‌లో చాలా నేర్చుకుందీ భామ.

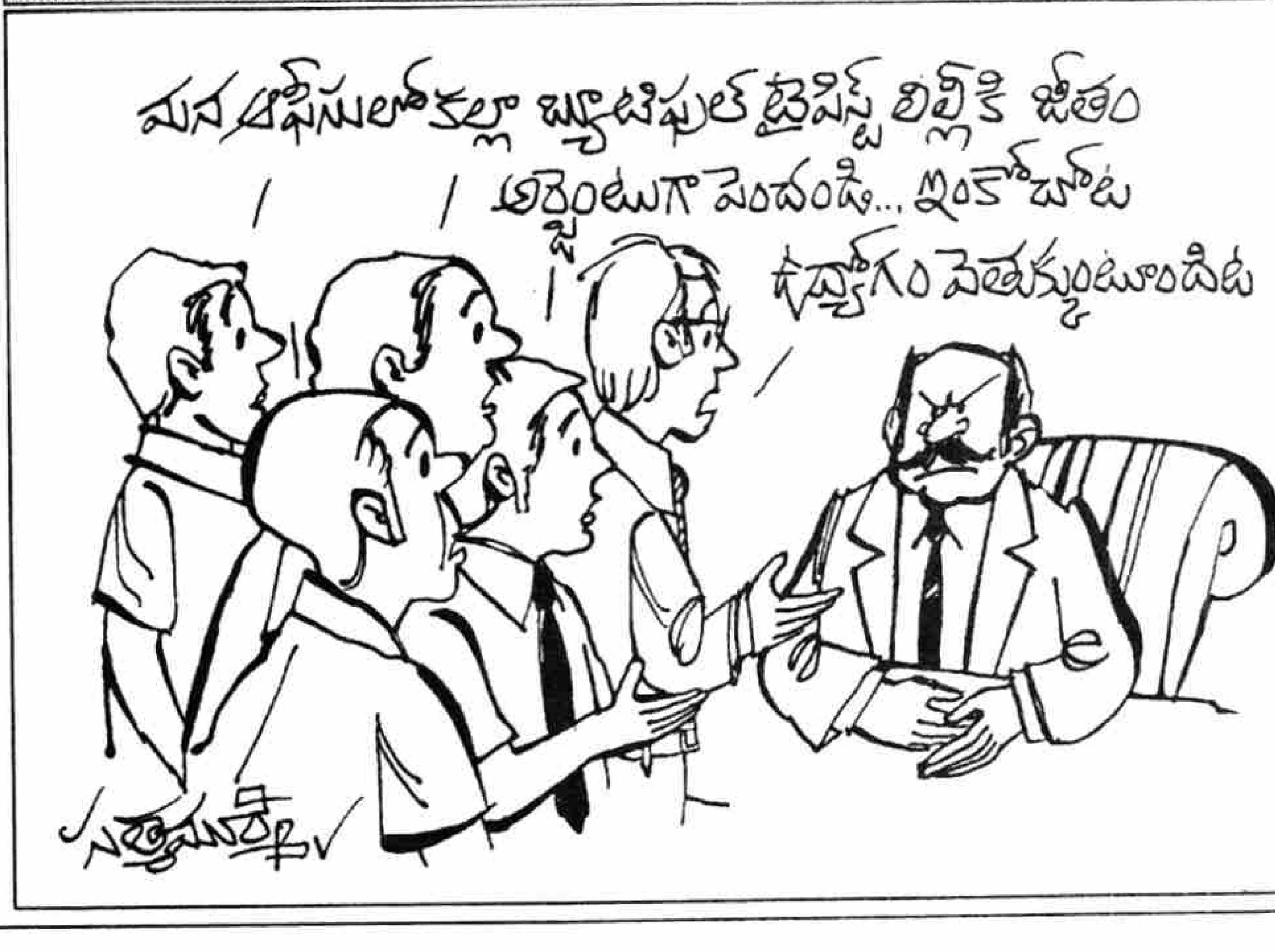

"ఆమె ఇప్పుడు మా స్కూల్లో పని చేయడంలేదు"

"ఏం?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాను.

"నీకు సెయింట్ మేరీ స్కూలు తెలుసుగా... ఈ ఊర్లో నెంబర్‌వన్ పొజిషన్‌లో ఉన్న స్కూల్ అది. వాళ్ల స్కూల్‌లో స్పోకెన్ ఇంగ్లీషు క్లాసెస్ తీసుకోవడానికి ఎనిమిదివేలు ఆఫర్ చేసారు కళకు. అయితే అవసర సమయంలో ఉద్యోగం ఇచ్చి ఆదుకున్నానని నా స్కూల్ వదలడానికి ఇష్టపడలేదు తను. నేనే నచ్చచెప్పి పంపించాను. నేనెటూ ఎనిమిదివేలు ఇవ్వలేను. వేరేచోట ఇస్తున్నప్పుడు ఎందుకు వద్దనాలి? ఆమె కుటుంబానికి ఆ డబ్బులు ఎంతో అవసరం. అయితే ఆమె లేని లోటు నాతోపాటు నా స్టూడెంట్స్ కూడా ఫీలవుతున్నారు."

'ఆమె ఆబ్సెన్స్‌ను ఆమెతో ఉన్నవాళ్లు అంతగా ఫీలవుతున్నారంటే ఆమె తన మంచితనంతో, ప్రతిభతో వీళ్లందరి హృదయాల్లో చెరగని ముద్ర వేసి వుంటుంది. కళా! యు ఆర్ గ్రేట్' అనుకున్నాను.

అందాల జీవితం

చక్కగా పెళ్ళిచేసుకుని ఓ ఇంటిదయ్యాక తల్లి కూడా అయిన రవీనాటాండన్ తన ఇల్లే తనకి స్వీట్‌హోం అంటోంది. తన పాపాయిని చూడడానికి జనం అంతా వస్తున్నారని, అభిమానుల కోలాహలంతో తమ ఇల్లు మార్మోగిపోతోందని చెబుతున్న రవీనాటాండన్ 14అంతస్తులో ఉంటే అదే అపార్ట్‌మెంట్‌లో 12 అంతస్తులో కరీనా బాయ్‌ఫ్రెండ్ షాహిద్ కపూర్ ఉంటున్నాడు. ఈ అపార్ట్‌మెంట్‌లో అభిమానుల సందడి పెరగడానికి వీరిద్దరూ సరిపోరా అంటున్నారంతా.

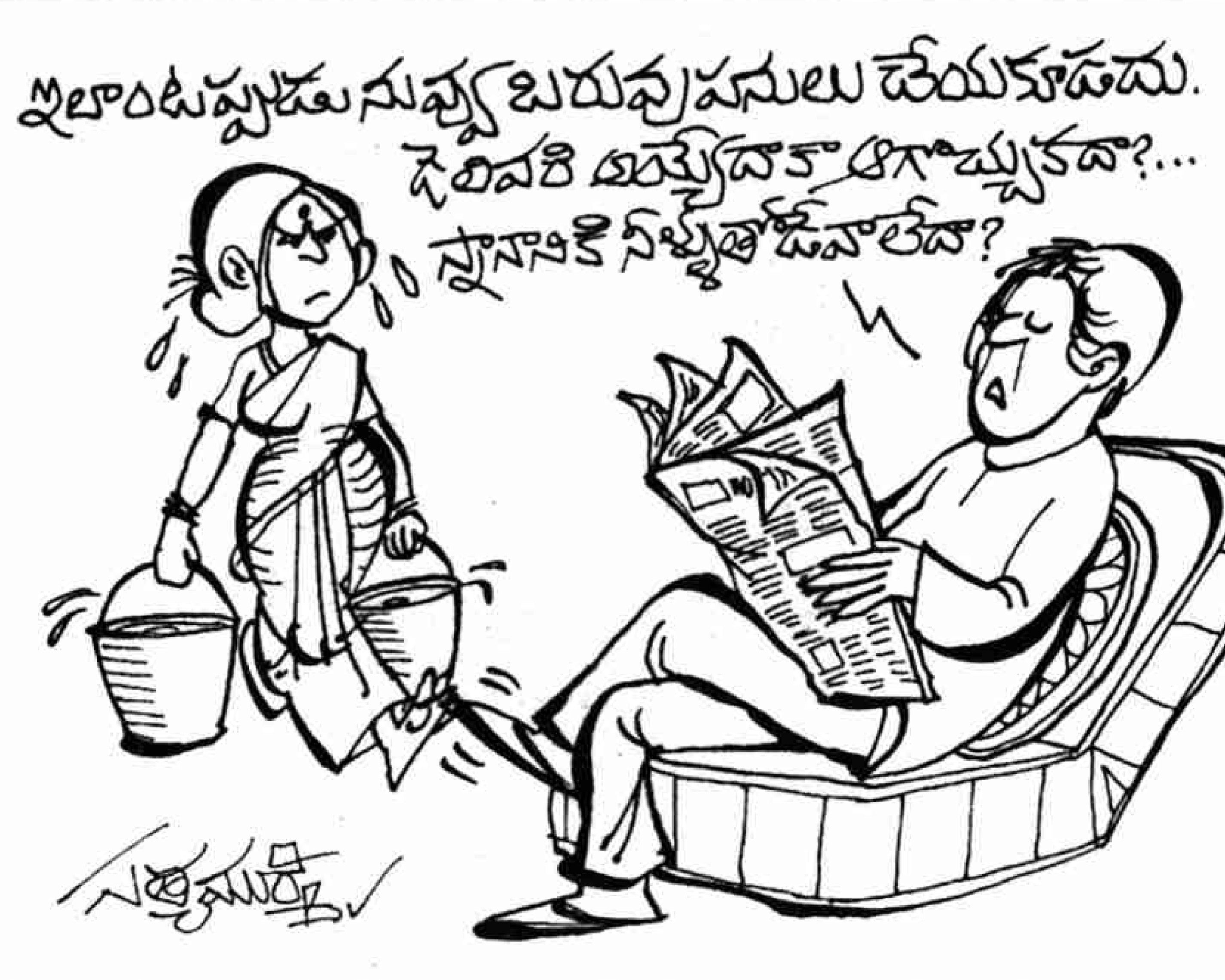

"ఆమె ఈమధ్య స్కూటీపై కనబడుతుంటే స్కూలు మారిందేమోనని నాకూ అనుమానం వచ్చింది" అన్నాను.

"ఇప్పుడామె పని చేస్తున్న స్కూలు వాళ్ల ఇంటికి చాలా దూరంగా వుంది. అందువల్ల బ్యాంకులో లోను తీసుకుని స్కూటీ కొన్నది."

ఆమె గురించీ, రఘునాథ్ గురించీ చెడుగా ఆలోచించినందుకు సిగ్గుపడ్డాను.

రఘునాథ్ దగ్గర సెలవు తీసుకుని రోడ్డుపై నడుస్తూ కళ గురించే ఆలోచించసాగాను.

కళ జీతం ఎనిమిదివేలు. నా జీతం కంటే ఎక్కువ. తన శీలాన్నే పణంగా పెట్టబోయిన ఆమె ఈ రోజు అంత జీతం తీసుకుంటున్నదంటే నాకు ఆశ్చర్యంగా ఉంది. 'కృషితో నాస్తి దుర్భిక్షమ్' అన్న సూక్తి గుర్తుకొచ్చింది నాకు.

★★★

దాదాపు ఆరునెలల తరువాత ఓ రోజు రాత్రి నేను హోటల్లో భోజనం చేసి నా గదికొచ్చి వారపత్రిక తిరగేస్తుంటే కళ వచ్చింది.

నేను అప్రయత్నంగా లేచి నిలబడి "రండి కూర్చోండి" అన్నాను.

ఆమె కుర్చీలో కూర్చున్నాక నేనూ కూర్చున్నాను.

ఆమె ఎందుకో నీరసంగా కనిపించింది. మొహంలో బాధ కూడా కనిపించింది.

ఆమె పర్సు తెరిచి ఐదువందల రూపాయల నోటు ఒకటి బయటకి తీసి "మీ ఐదువందలు మీకు ఇచ్చేయాలని ఎన్నిసార్లు ప్రయత్నించినా ఏదో ఒక ఖర్చు వచ్చి అడ్డుపడుతూ ఉంది. ఆలస్యం చేసినందుకు మన్నించండి" అంటూ నోటు పట్టుకున్న చేతిని నావైపు చాపింది.

నేను నోటును చూడడంలేదు. ఆమె చేతి తెల్లదనాన్ని, సౌకుమార్యాన్ని చూడసాగాను.

"తీసుకోండి ప్లీజ్..."

"ఫర్వాలేదు ఉంచండి" అన్నాను ఆమెవైపు చూస్తూ.

"లేదు తీసుకోండి. ఇప్పటికే చాలా ఆలస్యం చేసాను" అంటూ లేచి టేబుల్‌పైన నోటు పెట్టి దానిపై ఓ పుస్తకాన్ని ఉంచి మళ్లీ కుర్చీలో కూర్చుంది.

ఐదువందల నోటును చూడగానే నా అరుణ్ మాటలు గుర్తుకొచ్చాయి.

"మిమ్మల్ని ఓ మాట అడుగుతాను. ఏమనుకోరుగా?"

"అడగండి."

"మీరు ఇలా ఐదువందలు నన్ను కాక ఇంకెవరినైనా అడిగారా?" ఆమె మొహంలోకి తొంగి చూస్తూ అడిగాను.

ఆమె భయంగా నావైపు చూసింది.

"ఫర్వాలేదు చెప్పండి. నేనేమీ అనుకోను. ఎవరితో చెప్పను."

"మీ కొలీగ్ అరుణ్‌ని అడిగాను. నిజానికి డబ్బు అడగడానికి నేను ఎన్నుకున్న వ్యక్తులు మీరు, అరుణ్. ఎందుకంటే మీరిద్దరే అప్రోచబుల్‌గా కనిపించారు నాకు. అయితే మీకింకా పెళ్లికాలేదు. అరుణ్ పెళ్లయి భార్యపిల్లలున్నవాడు. వయసు ఆవేశం తగ్గి యుక్తాయుక్త విచక్షణాజ్ఞానం కలిగి ఉంటాడని ఆశించాను.

నా ఆశ నిరాశైంది. అయిదువందలిచ్చి నా చేయి పట్టుకున్నాడు. ఇంట్లో అందరూ ఆకలితో ఉన్నారని, మరుసటిరోజు వస్తానని చెబితే తనూ ఆకలితోనే వున్నానన్నాడు. బలవంతంగా నా చేయి విడిపించుకుని ఆ డబ్బు అతని ముఖాన కొట్టి వచ్చేసాను. తరువాత మీ దగ్గరకు వచ్చాను. మీరూ అదే విధంగా ప్రవర్తిస్తే ఎలా తప్పించుకోవాలా అని భయపడ్డాను. కానీ మీరు మనిషిలా స్పందించారు. మా ఆకలి తీర్చారు."

"ఐదువందలు అడగాలని ఎందుకు అనుకున్నారు? వంద అడిగితే ఎవరైనా సులభంగా ఇచ్చేవారుకదా"

"వంద దొరికినా అది నాలుగురోజుల్లో ఖర్చయిపోతుంది. ఐదువందలు దొరికితే నాకు ఉద్యోగం దొరికేదాకా మళ్లీ ఇంకొకర్ని అడిగే అవసరం ఉండదని అనుకున్నాను.

అయితే ఆ ఐదువందలు ఓ అపరిచిత వ్యక్తికి ఇవ్వడానికి ఎవరైనా తటపటాయిస్తారు. అందువల్ల నా శరీరాన్ని ఎరగా చూపి, డబ్బులు తీసుకుని అప్పటికి ఏదో ఒక సాకు చెప్పి తప్పించుకుని నాకు ఉద్యోగం దొరికాక ఆ డబ్బు తిరిగి ఇచ్చేద్దామని అనుకున్నాను.

కానీ ఇప్పుడు ఆలోచిస్తే నేను ఎంత సంస్కారరహితంగా ఆలోచించానో, అసలు ఎలా ఆ విధంగా మాట్లాడగలిగానో అనిపిస్తోంది. అందుకు సిగ్గుపడుతున్నాను కూడా."

"తప్పు మీది కాదు ఆకలిది. ఇప్పుడు చేతిలో డబ్బుంది కాబట్టి సంస్కారం గురించి, సభ్యత గురించి ఆలోచిస్తున్నారు. అప్పుడు మీ ప్రయారిటీ మీ ఇంట్లో వాళ్ల ఆకలి తీరడం. ఆ పరిస్థితుల్లో కూడా మీరు దారి తప్పలేదు. అందుకు మిమ్మల్ని అభినందించాలి."

ఆమె తనను అర్థం చేసుకున్నందుకు కృతజ్ఞతగా నావైపు చూసింది. నా మనసులోని మబ్బులు తొలగిపోయాయి. అలజడి మాయమైంది. హాయిగా, ప్రశాంతంగా ఉంది నా మనసిప్పుడు.

"ఎలా వుంది మీ కొత్త స్కూలు?" అన్నాను టాపిక్ మారుస్తూ.

"నేను అక్కడ ఉద్యోగం వదిలేస్తున్నాను."

"ఎందుకు?"

"నాకు మాల్దీవ్స్‌లో ఉద్యోగం వచ్చింది. ఇరవైవేలు జీతం ఇస్తారట. మా స్కూల్‌వాళ్ళే నా అప్లికేషన్ పంపి నన్ను రికమెండ్ చేసారు."

నోట మాట రానట్లు కూర్చుండిపోయాను.

గుండె లోతుల్లో బాధ మొదలైంది.

నేను ఆమెను ప్రేమిస్తున్నానని, ఆమె లేకుండా బ్రతకలేనని నాకు అర్థమైంది.

"మా నాన్న పోయాక మేము ఎలా బ్రతకగలమో అని భయపడ్డాను. కానీ ఆశ్చర్యంగా నేను కలిసిన వాళ్లందరూ నేను ఊహించని సహాయాలు చేసారు. నా బాగుకోసం తపించిన మిమ్మల్ని అందర్నీ వదలి వెళ్లాలంటే నాకూ బాధగా వుంది. కానీ నా వాళ్ళ బాగుకోసం నేను వెళ్లక తప్పదు" అంది.

"ఎంతసేపూ మీవాళ్ల గురించే ఆలోచిస్తున్నారు. మీ గురించి మీరు ఆలోచించరా? పెళ్లి చేసుకుని ఆనందంగా ఉండాలని లేదా మీకు?" కాస్త కోపంగానే అన్నాను.

"ఎందుకులేదు. ఎవరైనా మంచి మనిషి మనస్ఫూర్తిగా నన్ను తన జీవితంలోకి ఆహ్వానిస్తే తప్పక పెళ్లి చేసుకుంటాను."

ఆ సమాధానం నా మనసుకు ఆనందాన్ని ఇచ్చింది.

ఆమెతో ఏదో చెప్పాలని, ఏదైనా మాట్లాడాలని ఉంది. ఏదీ చేయలేకపోతున్నాను.

"కొత్త ప్రదేశంలో నాకు మంచి జరగాలని ఆశీర్వదించండి" అంటూ నా కాళ్లకు నమస్కరించబోయింది.

నేను కంగారుగా దూరంగా జరుగుతూ "నేనంత పెద్దవాడ్ని కాను" అన్నాను.

"నాకంటే పెద్దవారే" అంటూ నమస్కారం చేసింది.

ఆమెకు అంతా మంచే జరగాలని మనస్ఫూర్తిగా దీవించాను. నా కళ్లనిండా నీరు నిండింది.

"వెళ్లొస్తాను" రెండు చేతులూ జోడించి దీనంగా నావైపు చూసి బయటకు నడిచింది.

ఆ చూపులో నేను వెతుకున్నది దొరికినట్లు అనిపించింది నాకు.

"కళా" అని పిలిచాను.

వెనక్కు తిరిగి ఏమిటన్నట్లు చూసింది.

"మీరు మాల్దీవ్స్‌కు వెళ్లే తీరాలా? నా జీతంతో, ఇక్కడ మీకు వచ్చే జీతంతో మనం అయిదుగురం బ్రతకలేమా?"

ఆమె కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో వెడల్పయ్యాయి. మొహం ఆనందంతో విప్పారింది.

"ఐ లవ్ యూ కళా!"

ఆమె పరుగున వచ్చి నా ఎదపై వాలిపోయింది. నా చేతులు ఆమెను చుట్టుముట్టాయి.

"మీ నుంచి ఈ మాట కోసం ఎన్ని నెలలుగా ఎదురు చూస్తున్నానో తెలుసా?"

ఆమె ఏడుస్తోంది. ఆ ఏడుపు ఆకలివల్ల కాదు... ఆనందం వెల్లువైనందు వల్ల.

★

స్ప్రే తెచ్చిన ప్రమాదం

వాల్టర్ మ్యుల్లర్ అనే జర్మన్ ఒకరోజున తన ఇంట్లోని చిమ్మెట్లని, బొద్దింకల్ని చంపుదామని ఎయిర్‌సోర్ స్ప్రేని దిట్టంగా వాడాడు. శుభ్రంగా కిటికీలు మూసేసి ఉండడం వల్ల అతను కంప్యూటర్ దగ్గర కూర్చుని పనిచేసుకుంటుంటే దాన్నుంచి వచ్చిన 'ఎలక్ట్రిక్ స్పార్క్'కి ఇల్లంతా ఆవరించుకున్న ఘాటుకి గుప్‌మని మంటలు లేచాయి. చివరికది ఎంత అగ్ని ప్రమాదానికి దారితీసిందంటే పై కప్పు పేలిపోయి, కిటికీలు ఎగిరిపోయి ఆ ముక్కలు వందమీటర్ల దూరానికి ఎగిరిపడ్డాయిట. అతనికి కలిగిన నష్టం విలువ లక్ష డాలర్లు.

రికార్డు సృష్టించిన న్యాయవాదన

బ్యాంక్ ఆఫ్ ఇంగ్లండ్‌కు వ్యతిరేకంగా 850 మిలియన్ పౌండ్ల కాంపన్సేషన్ ఇప్పించమని గోర్డన్ పొల్లాక్ అనే న్యాయవాది ఏకధాటిగా వాదన చేసి బ్రిటీష్ లా హిస్టరీలో ఒక రికార్డు స్థాపించాడు. ఆరునెలలు తిరక్కుండా అదే కేసులో ఆ బ్యాంకు తరఫున నికోలాస్ స్టాబ్లెన్ అనే ప్రఖ్యాత లాయర్ 119 రోజులపాటు వాదించి ఆ రికార్డుని బ్రద్దలు చేశాడుట. స్టాబ్లెన్ ఆర్గ్యుమెంట్స్‌ని రికార్డు చేస్తే అవి 125 ఫైళ్ళు నిండాయిట. ఈ కేసు యొక్క ఫైళ్లని పేరిస్తే బెర్లిన్ వాల్ అంత ఎత్తు ఉంటుందని లీగల్ సర్కిల్‌లో అంతా అనుకోసాగారు. ఇంక జడ్జిమెంట్కి ఎన్నాళ్ళు పడుతుందో, ఎన్ని ఫైళ్లు నిండుతుందో వేచిచూడాలి మరి!

-తటవర్తి